

Cât timp vom vorbi în vânt?

12 iunie 2008

Gili Cârstea

Ceea ce se întâmplă astăzi în biserică este o repetare fidelă a istoriei de după sesiunea din 1888. Dumnezeu încerca să-i convingă pe frații din poziții de răspundere că solia trimisă prin Waggoner și Jones este începutul Ploii Târzii, iar ei făceau imposibilul ca solia să nu ajungă la popor, considerând că este o lucrare de „inovație și dezintegrare.”

Este 3 februarie 1890, Ellen White se află în fața corpului pastoral adunat la cursul biblic de la Battle Creek, iar subiectul ei este: „Răspunsul la lumină nouă.”

Urmăriți forța extraordinară a declarațiilor ei în favoarea soliei 1888, confirmările ei că mesagerii au avut acreditare divină, și uimirea ei că, în fața acestor dovezi copleșitoare, conducătorii noștri continuă opoziția:

„Știu că au fost depuse eforturi – o influență contrară – de a refuza lumina, lumina pe care Dumnezeu o revărsa asupra noastră cu privire la neprihănirea lui Hristos; dar fraților, dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, acesta este adevărul. Este adevărul pe care fiecare dintre voi trebuie să-l primească, sau va fi lăsat în întuneric, uscat ca piscurile Ghilboa, fără rouă sau ploaie” (The 1888 EGW Materials, 537).

Ea continuă să susțină că în 1888 Dumnezeu a trimis lumină, că lumina a fost refuzată, și că acea lumină a început „în ultimul an și jumătate,” adică în 1888:

„Doresc să vă spun, fraților, că există o ușă deschisă, pe care nimeni nu o poate închide pentru voi, indiferent dacă se află într-o poziție înaltă sau umilă. Dar voi puteți. Voi puteți închide ușa inimii voastre ca lumina pe care Dumnezeu v-a trimis-o în ultimul an și jumătate – sau așa ceva – să nu aibă influență sau efect asupra vieții voastre, și să nu fie adusă în experiența voastră religioasă. Dar Dumnezeu a trimis mesagerii Săi tocmai pentru acest lucru” (idem, 538).

Niciodată lumina nouă nu a fost primită cu bucurie de poporul lui Dumnezeu. Niciodată ea nu a fost lăsată să ajungă la popor, de teama ca lumina să nu producă fanatism sau tulburare în biserică. Dar cum ar fi posibil ca Dumnezeu să trimită o solie producătoare de fanatism? Soliile lui Dumnezeu niciodată nu au produs fanatism. Doar împotrivirea sistematică și persistentă a conducătorilor bisericii față de lumina trimisă a produs fanatism, recunoscut ca atare doar de generațiile următoare. În cazul soliei 1888, împotrivirea a venit din aceeași sursă:

„Tinerii noștri privesc la frații mai în vârstă, care stau nemișcați ca un toiag și nu fac niciun gest de a primi orice rază de lumină nouă care vine; ei râd și își bat joc de tot ce spun și fac acești bărbați (Jones și Waggoner) ca fiind fără nicio importanță. Dar cine sunt cei care întrețin și susțin această bătaie de joc, vă întreb eu? Cine o poartă? Sunt chiar cei care s-au așezat între lumina pe care Dumnezeu a trimis-o și popor, ca ea să nu ajungă la ei. Eu știu bine despre ce vorbesc. Aceste lucruri nu mi-au fost descoperite în ultimii patruzeci de ani, iar eu am fost în necunoștință față de ele.

„Acum fraților, eu spun: Eliberați calea Împăratului, pentru sufletele voastre! Dacă v-ați așezat între popor și lumină, dați-vă la o parte din drum, altfel chiar Dumnezeu vă va da la o parte!

„Este exact ca pe vremea iudeilor. Când vine o solie, de ce oare toată puterea conducătorilor se așează împotriva ei, ca să nu ajungă la popor?... Când Dumnezeu ne trimite lumină, lăsați-o să vină la noi, și nimeni să nu închidă ușa, sau să acopere lumina. Deschideți ușa inimii și lăsați ca razele strălucitoare ale luminii să strălucească în inima și mintea voastră. Vă rog, lăsați Soarele Neprihănitului să intre” (idem, 541).

După un astfel de apel călduros, aproape imposibil de refuzat, ea continuă să descrie efectele soliei purtate de ei la adunările de tabără de după 1888, și prezența vizibilă a Duhului Sfânt confirmând solia:

„Am călătorit la toate locurile de întâlnire, ca să pot sta umăr la umăr cu mesagerii lui Dumnezeu, despre care știam că sunt mesagerii Lui, despre care știam că au o solie pentru poporul Său. Mi-am prezentat solia alături de ei, în armonie cu solia pe care ei o purtau.

„Și ce am văzut? Am văzut o putere însoțind solia” (idem, 542).

Peste tot pe unde mergeau, în ciuda rezistenței puternice pe care o întâmpinau, Duhul lui Dumnezeu se prăvălea ca un val peste adunare, iar păcătoșii erau aduși de la nelegiuire la sfințenie.

După acest raport al efectelor soliei asupra poporului, ea face o declarație asurzitoare pentru acea audiență, declarație care rămâne actuală, în ciuda trecerii timpului:

„Voi credeți că eu, ca cei zece leproși, am să tac din gură, și n-am să-mi ridic vocea spre a cânta neprihănirea lui Dumnezeu, lăudând și slăvind Numele Său? Încerc să vă prezint și vouă acest lucru, ca să puteți vedea și voi dovezile pe care le văd eu, dar se pare că vorbesc în vânt. Cât timp va mai dura această stare de lucruri? Cât timp se vor mai așeza bărbații din inima lucrării împotriva lui Dumnezeu? Cât timp îi va mai susține poporul în această lucrare? Fraților, dați-vă la o parte din drum! Luați-vă mâinile de pe chivotul lui Dumnezeu, și permiteți

Spiritului Sfânt să vină și să lucreze cu putere. Sunt hotărâtă să rămân la postul datoriei mele” (idem, 543).

Aceste întrebări cumplite așteaptă încă răspuns. La 120 de ani de atunci noi încă ne confruntăm cu ele: Cât timp se vor mai opune bărbații din inima lucrării soliei prin care Dumnezeu trebuie să-Și pregătească mireasa? Cât timp va continua acest popor să sprijine o astfel de atitudine din partea lor? Va veni vreodată timpul ca ei să se dea la o parte din drum? Își vor lua ei mâinile de pe chivotul mărturiei, permițând Duhului Sfânt să preia lucrarea, astfel ca solia neprihănirii lui Hristos să devină „singurul subiect care le va înghiți pe toate celelalte?”

Acel timp nu se zărește încă. Și noi avem aceeași impresie, că vorbim în vânt, și că solia 1888, indiferent cât de copleșitoare ar fi dovezile inspirate, sună ca un lucru ciudat la urechile îngerului bisericii Laodicea. Dar dacă pe ea o lăsau să vorbească în vânt, știind bine că este slujitoarea lui Dumnezeu, ce să ne mai mirăm de reacția față de mărturia noastră?

Dar nici noi nu putem face ca cei zece leproși, să tăcem după ce am văzut efectele soliei asupra sufletelor noastre. Vom continua să slăvim neprihănirea lui Hristos chiar dacă nimeni nu va mai fi dispus să asculte vreodată. Vom continua să susținem că solia 1888 este singura soluție la încropeala laodiceană, chiar dacă va trebui să vorbim în vânt încă un secol.

Și facem așa deoarece avem convingerea fermă că:

„Lumina strălucește; ea nu va fi, și nu poate să fie eclipsată. Ea va continua să strălucească tot mai puternic până în ziua aceea mare; dar cei care își închid ochii să nu o vadă, urechile să nu o audă, și își împietresc inimile ca să nu primească razele de lumină ale cerului, vor fi lăsați să meargă în întuneric; iar cel care merge în întuneric nu știe încotro se îndreaptă. El crede că merge pe cărări sigure, deși se amăgește singur” (The EGW 1888 Materials, 1142).

***